

Gapend drukte Klaas Blok op het knopje van de koffiemachine. Zoals iedere morgen had hij moeite om op gang te komen. Zijn collega's van de afdeling recherche wisten het al precies en natuurlijk werden er de nodige grappen over gemaakt. Bij Klaas moest je niet aankomen voordat hij zijn eerste twee espresso's naar binnen had gewerkt.

Het lampje ging uit en Klaas nam het bekertje mee naar zijn kamer. Daar lag de ochtendkrant klaar. Hij zag dat iemand er een geeltje op had geplakt. 'Loop je zo even binnen? FD'.

FD was Frits Duursema, zijn maat waar hij al jaren mee samenwerkte. Ze vormden een goed team. Hij was meer van het ouderwetse veldwerk, terwijl Frits alle nieuwe ICT snuffjes had omarmd. DNA onderzoek, mobieltjes uitmeten, databases uitkammen, dat kon je met een gerust hart aan Frits overlaten.

Klaas sloeg zijn espresso achterover en haalde een beduimelde boterham met kaas uit zijn tas. Ontbijten deed hij ook al jaren op het bureau. Daar gunde hij zich thuis geen tijd voor. Hij nam een hap en las al kauwend de koppen van de krant. Oh ja, die man die al een poosje vermist was. Kennelijk researchewerk nu. Hij stond op, haalde zijn tweede kop koffie en liep bij Frits naar binnen.

"Morgen, collega. Ik moest even langskomen?"

Frits keek op van het rapport dat hij zat te lezen en gebaarde Klaas dat hij moest gaan zitten.

"Ja klopt. Krant zien liggen?"

"Alleen even de koppen bekeken," antwoordde Klaas, ondertussen zijn laatste hap brood naar binnen werkend. "Gaat om die man zeker?"

Frits knikte.

"Ja, ze willen dat wij er verder induiken. We hebben al wat

informatie van de straatdienst gekregen. Het gaat om Reinier van 't Hof, technisch tekenaar. Zijn collega's hebben alarm geslagen omdat hij al een poos niet te bereiken is. Hij loopt in de ziektewet met depressieve klachten en af en toe hebben ze contact met hem zodat hij wel binding houdt met het werk, zeg maar. Maar nu heeft hij al een poos niet gereageerd op zijn telefoon en ook de burens hebben hem al een tijdje niet gezien. Auto ook niet bij huis."

"Zou het misschien suïcide kunnen zijn?" dacht Klaas hardop. "Depressie, ziektewet..."

"Nou, zijn collega's denken van niet. Hij is weliswaar al een poosje uit de roulatie, maar dat komt volgens hen vooral doordat zijn vrouw nog niet zo lang geleden is omgekomen bij een auto-ongeluk. Het valt natuurlijk ook niet mee om op je 34e je vrouw te verliezen. Dus die depressie snap ik wel. Maar waarom hij nu al een poosje onvindbaar is, blijft vreemd. Stel dat hij er even tussenuit zou willen, een korte vakantie of zo om alles weer even op een rijtje te krijgen... Je moet dan wel toestemming vragen aan het UWV maar dat is over het algemeen geen probleem. Hij heeft echter niets van zich laten horen, ook niet via de bedrijfsarts. En volgens zijn werkgever past dat helemaal niet bij hem. Hij is in zijn werk altijd heel punctueel. Daarom hebben ze ook aan de bel getrokken. Wacht, ik mail je de link naar het dossier."

"Lijkt me een typisch gevalletje van duikt wel weer op," reageerde Klaas nuchter, denkend aan de vele soortgelijke situaties die hij in zijn lange loopbaan langs had zien komen. "Maar goed, ik kijk ernaar."

Hij sloeg z'n tweede espresso achterover en vroeg: "Verder nog iets?"

“Nou, de straatdienst heeft inmiddels die twee jochies op die scooter weten te vinden, je weet wel, die tasjesroof. Jij had gelijk, ze woonden inderdaad in die oude wijk achter het station. Dus dat was een goede tip, collega!”

“Ach ja,” schokschouderde Klaas. “Ken uw stad hè.”

Hij stond op, mikte zijn koffiebeker met uitgekiende precisie in de prullenbak en liep terug naar zijn plek. Hij startte zijn computer op en opende het krantenarchief. Eens kijken, hij kon zoeken op auto-ongeluk en Van 't Hof. Terwijl het zandloperkje liep, tikte hij de link naar het rapport van de straatdienst aan en begon te lezen. Het waren enkele werknemers van installatiebureau Ter Riele geweest die de politie hadden ingeschakeld omdat ze al meer dan een maand geen contact met hun zieke collega hadden gehad. Ze hadden zowel zijn werktelefoon als zijn privénummer gebeld, maar zonder resultaat. Een collega die in de buurt woonde, was nog bij zijn huis langs gegaan maar had niemand thuis getroffen. De auto had er ook niet gestaan, dat was hem nog wel opgevallen.

‘Ping’ piepte de computer en Klaas zag dat er zestien zoekresultaten waren. Hij klikte door naar het vervolgscherm en zag de niets-onthullende foto's van het ongeluk dat Reiniers vrouw was overkomen.

“Ach, ach, dat ziet er niet best uit,” mompelde Klaas geschokt. “Geen wonder dat ze dat niet heeft overleefd.”

Op de foto's was duidelijk te zien dat de kleine personen-auto volledig in elkaar was gedrukt door een grote vracht-wagen die geschaard dwars op de smalle weg stond.

Klaas had gemerkt dat naarmate hij ouder werd, hij steeds meer moeite had om naar dit soort beelden te kijken en hij kon een zeker cynisme bij zichzelf niet ontkennen. Met tegenzin

klikte hij door naar de overige artikelen die over het ongeluk waren verschenen. Anne van 't Hof, 29 jaar las hij. Geen kinderen – dat was een gelukje – ging het door zijn hoofd, en ze was onderweg naar het ziekenhuis in de traumahelikopter overleden. Ach, die arme man. Tja, dat was natuurlijk een hard gelag als je je vrouw op zo'n manier moest missen. Ook al kwam het op die B-wegen best regelmatig voor. Een moment van onoplettendheid, verblind door de zon, te lang achter het stuur.

Zoals wel vaker de laatste tijd bedacht Klaas ook nu dat hij al lang geleden een andere baan had moeten zoeken. Zo langzamerhand had hij te veel van dit soort ellende gezien. Hij was er eerlijk gezegd wel een beetje klaar mee. Hij zuchtte diep en stond op om nog een kop koffie te halen. Anne van 't Hof, 29 jaar. Ach, ach.